

[Erling Olsen.]

blem, som regeringen måtte løse, nemlig at skabe rammer for en langsigtet økonomisk politik. Disse rammer fik vi ved septemberforliget. Her nåede partier repræsenterende 122 af folketingets 179 medlemmer til enighed om retningslinjerne for en politik, der rakte 3 år frem i tiden. Ideen i denne politik var ud over at tilvejebringe stabilitet, hvad der nok er helt afgørende for vores videre udvikling, at produktion og beskæftigelse skulle have en saltvandsindsprøjtning ved at nedsætte momsen, frigive den bundne opsparring, øge tilskuddene til bygningsforbedringer, udbygge andre erhvervsstøtteordninger og forøge de offentlige investeringer. Desuden skulle omkostningsudviklingen holdes under kontrol. På længere sigt skulle der til gengæld præsteres så store besparelser, at skatterne kunne sættes ned.

Septemberforliget blev modtaget i befolkningen og i erhvervslivet. Navnlig byggefagene fik noget at bestille, men også i andre erhverv kunne man se lysere på fremtiden. Fremfor alt kunne man disponere i en mere tryk atmosfære. Man begyndte at vide, hvilken økonomisk politik der ville blive ført. Resultatet blev, at nedgangen langsomt er ved at vende til opgang. Også indenlandsk gælder det, at de økonomiske strømpile nu peger opad, om end ikke så stærkt som i udlandet, men opad peger de — jævnfør den oversigt, vi har fået uddelt fra det økonomiske sekretariat.

Man kunne i parentes have ønsket sig, at den var skrevet lige så klart og illustreret lige så pædagogisk som den helt fortræffelige lille publikation „Budget 1976“, som finansministeriet fortjener megen ros for. I disse år tales der meget om kommunikationen fra det offentlige til borgerne. Her er et eksempel på, hvordan det kan gøres.

I septemberforliget hed det i øvrigt, at forligspartierne ikke skønnede, at der ville udløses mere end én dyrtidsportion ved hvert af pristallene i januar og i juli 1976. Hvis det alligevel skulle ske, sådan at den danske konkurrenceevne over for udlandet forringedes, så lovede forligspartierne hinanden at forhandle om foranstaltninger, der kunne medvirke til at undgå stigninger i omkostningsniveauet. Nu er der grund til at frygte, at vi faktisk får udløst to dyrtidsportioner ved januarpristallet. I socialdemo-

kratiet mener vi, at begge dyrtidsportioner må komme til udbetaling. Det har lønmodtagerne både juridisk og moralsk et krav på. Men vi mener også, at under den nuværende hårde priskonkurrence på vore udenlandske markeder — den, der hang sammen med, at man i udlandet endnu ikke var kommet til at få stigende investeringer i maskiner osv. — altså under disse meget skræppe priskonkurrencevilkår, vi nu har på de internationale markeder, så kan vi dårligt tåle at belaste vores omkostningsniveau med endnu en dyrtidsportion, selv om vores omkostningsniveau i øvrigt er steget mindre end udlandets.

Vi har overvejet en række tekniske og politiske problemer i denne forbindelse, og det har ført os til den opfattelse, at det rigtige må være at udbetale en omkostningsdæmpende ydelse til erhvervslivet. Det har vi prøvet før. Vi var dengang tilfredse med hovedresultatet, men ordningen havde nogle skønhedspletter, som vi må kunne undgå i lyset af vore erfaringer fra dengang.

Septemberforliget rummer også nogle besparelser; for 1976-77 drejer det sig om 500 mill. kr., hvoraf de 190 mill. kr. allerede er indarbejdet i finanslovforslaget. De resterende 310 mill. kr. er fortsat genstand for drøftelser mellem forligspartierne. Der forhandles på grundlag af et regeringsudspil, og i løbet af en måneds tid må vi ganske enkelt have den sag afgjort, og det får vi nok også.

Men i øvrigt må det gælde om besparelser, at de nok kan aftales mange forskellige steder og under mange forskellige omstændigheder, men grundlaget for alle fornuftige spareforslag, det lægges nu engang bedst i finansudvalget. Her arbejdes grundigt hele året over hele feltet, og det er derfor også typisk for finansudvalget og dets energiske formand, hr. Lysholt Hansen, at man ikke afventede behandlingen her i salen, før man gik i gang med at dybdebore i finanslovforslaget. Jeg kan derfor ikke slutte min ordførertale med et tilsagn om et sagligt udvalgsarbejde, men med en bemærkning om, at det allerede er i gang. Måske lidt uformelt, men absolut ikke papirløst.

Christophersen (V):

Det ville måske være passende at begynde drøftelsen her i dag med at spørge, om finansministeren er helt tryk ved sit eget